

latið seg aftur, og það sá út, sum flutu vit á einari stórari tjörn. Hetta man vera ein av bestu og tryggastu havnum í Íslandi.

Seyðisfjarðar býur er á slættari oyru inni í fjarðarbotninum og báðumegin út við liðunum. Búðaroyri eitur það á sunnaru síðu, har sum bryggjurnar eru. Vestdalsoyri er hinumegin, og inni á botni er Øldin.

Kl. 9 lögðu vit at bryggjuni. Har var hópur av skipum, finsk, svensk, norsk og sjálvsagt íslensk, men einki feroyskt. Hetta vóru alt skip, sum vóru á sildaveiðu.

Vit fóru til gongu inn á Øldina og runt har m. a. fyrri at vita, um vit ikki kundu finna okkurt kent stað, tí summir av okkum høvdu verið her fyrr, men illa gekkst at finna nakað aftur. Tað eru nógvar ár síðani vit vóru har, nógvar høvdu vit gloymt, og nógvar var broytt. Vit hittu gamlan mann og spurdu hann, hvar handilin hjá Stefani Jónssyni hevði verið. Hann segði, at handilin hjá Stefani Jónssyni var nú sýslumannsskrivstova. Hesin gamli maðurin, sum vit hittu, átti systur, sum hevði verið gift á Hellunum, Eirika nevnd, hon er deyð, men ein dóttir hennara er gift í Klaksvík við Óla Martin Samuelsen.

Vit hugsaðu, at vit skuldu gera okkum ørindi inn á sýslumannsskrivstovu ats spyrja, hvar «Ústøla Ríkissins» var. So

var gjørt, men vit fingi til svar, at útsølan var stongd fyrri «óvissa tíð». Vit hildu okkum skilja, at okkum fiskimenninir høvdu drukkið alt, og eisini hildu vit okkum skilja, at har hevði verið mikil ófriður vegna ov nógva spiritusnýtslu.

Á Seyðisfirði hevur nógvar verið ógvuliga deyðlig tíð. Bygðin vaks einki, minkaði heldur, nú er meira liv í har, og hetta er nógvar at takka sildini fyrri. Spildirnýggjar sildaverksmiðjur eru bygdar har.

Vit fóru av Seyðisfirði kl. 14 móti Borgarfirði. Har var lítill steggur, ein bátur kom út, eftir nøkrum smátingum, og so gekk leiðin móti Vopnafirði, hagar vit komu kl. 19.

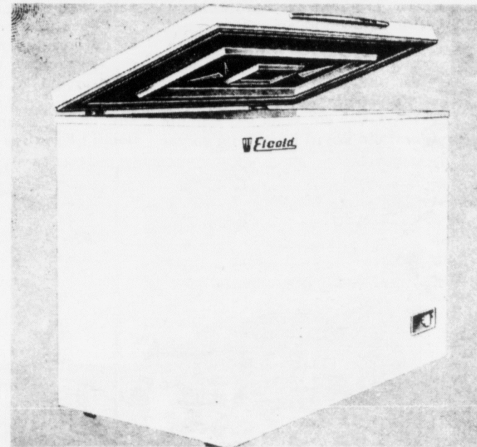
Vopnafjörður er breiður úti í fjarðarmunnanum og opin fyrri havalduni; á norðursíðuni er Núpssfjörður. Inni á Vopnafirði, har sum bygðin er, liggja nakrir hólmur, teir verja fyrri havalduni, og har hevur verið ógvuliga lagaligt at gera góða havn. Vit steggaðu o. u. 3 tímar á Vopnafirði og fóru í land at hyggja at bygðini. Bygðin er nosslig við nógvum vøkrum húsum, við summi er vakstrar-garður. Har er sildaverksmiðja, og verður arbeitt við maskinkraft. Niður í lastina á sildaskipunum verður settur endin á einum lyftara (elevator) og við hesum lyftara verður sildin tikin upp úr lastini og fer allan vegin gjøgnum rennur líka á sildaverksmiðjuna.

Lendið við Vopnafjörðin er meira slætt og albeitt enn á hinum fjørðunum á Fyrturlandinum, sum vit vóru inni á.

Meira

FJALLBOÐ!

Dygðarfrystarin ELCOLD við tí kenda DANFOSS automatikkinum

PRÍSIRNIR eru teir LÆGSTU í landinum

275 litrar		kr. 1.775,—
400	—	 kr. 1.985,—
560	—	 kr. 2.550,—

við innbygðum ljósi og tveimum kurvum.

Pf. Thomas Dam & Co.

Niels Finsensgøta 10 — tlf. 11404

HEILSØLA

SMÁSØLA

TEIR NEVNDU HANN SVART

Johnsigurd Johannesen
týddi
eftir
sir Arthur Conan Doyle

6. PARTUR

Holmes sat og kannaði bindið á bókina við uppskriftunum við einum lesiglas.

— Her er ein blettur, segði hann.

— Ja, harra Holmes. Tað er blóð. Segði eg tygum ikki frá, at bókini lá á gólvnum, tá eg kom fram á hana?

— Var hesin blóðbletturinn oman á ella niðri undir bókini?

— Undir bókini.

— Núvel. Tað sigur bert so mikið, at bókini er dottin á gólvið, eftir at morðið er vordíð fram.

— Júst so, harra Holmes! Eg legði miklan dent á júst hatta og metti, at brotsmaðurin var komin undir bókina, í sambandi við kvikliga atburð hansara í úthúsunum. Bókini varð funnin nærindis hurðini, segði Hopkins.

— Eg skilji, at eingi skjól eru finnin hjá tí deyða?

— Nei, harra Holmes.

— Halda tygum stuldur er fram í hesum sambandi?

— Nei. Eftir øllum at døma eru eingir ognarlutir stólnir.

— Hetta tykist verða eitt spennandi og áhugavert mál. So var tað ein knívur, harra Hopkins?

— Ein felliknívur. Júst so. Hann lá í slíðranum, tætt við fotur hins myrda. Frú Carvey hevur sagt, at hon kennir

knívin, og sigur, at maðurin hennara átti hann.

Holmes sat hugsunarsamur ein alotu.

— Tað er frálíkt, segði hann umsiðir. Eg haldi, at eg fari út hagar, morðið varð fram, fyrri at gera nakrar kanningar.

Stanley Hopkins tóktist vera glaður, tá hann segði:

— Stóra tøkk, harra Holmes.

Av sonnum fer kanningarferð tygara at lætta mær byrðuna.

Holmes snúði sær móti lög-reglumanninum.

Uppgávan hevði verið lættari at loyst fyrri einari viku síðan, segði hann. — Men kanska fer vitjan min kortini at bera ávokst. Watson! Tað hevði verið frálíkt, um tær h evði borið til at komið við? Um tygum hyra ein bil, harra Hopkins, kunnu vit fara út til Forest Row um eitt korter ella so.

—

Eftir at vera farnir av við eina lítla stóð, koyrdu vit gjøgnum lutir av einum skógi, sum áður hevði verið mikil til stóddar. Hann var einaferð ein stórskógur, sum í 60 ár hevði verið bulvirkir Bretlands.

Stór óki vórðu høgð burtur, tá fyrsta jarnverkið varð lagt her í skóginum.

— Ovast á einum hegg, har vit koyrdu, stóð eitt gróthús. Eitt sindur longur burtur stóðu eini úthús.

Her var tað, morðið varð fram.

Stanley Hopkins visti okkum húsini og navngav okkum fyrri einkjuni hjá Peter Carey. Hon var gráhærd, og andlitsbragð hennara, eins og reyðrandaðu eyguni søgdu okkum, at hon í mong ár hevði livað undir trongum viðurskiftum. Og at hon hevði finga ringa viðferð.

Dóttir hennara stóð við liðina á henni.

Tað var ein bleik, ljóshærd genta, hvørs eygu søgdu okkum, at hon var fegin um deyða faðirsins. Og at hon bar signing til hansara, sum hevði stungið hann niður! Tað vóru ræðulig familjuviðurskipti, sum Peter Carey hevði smíðað sær sjálvum. Og vit vóru bert fegnir um at koma úftar í sólarljósið aftur og ganga eftir teirri smølu gøtuni, sum tann deyði so mangan hevði gingið eftir áður.

Úthúsinu mundu bera boð um ta ringastu íbúð, fáast kann. Tey vóru útgjord við træveggjum, spontaki og tveimum gluggum.

Stanley Hopkins tók lykilin úr lummanum og gjordi seg til reiðar at lata upp.

Bráðliga skifti hann andlitsbragð. Og orskir hevði hann til tess.

— Onkur hevur nomið við lásið, segði hann.

Framhald